

Adevărul creștin

O cale nespus mai bună

Prezența lui Dumnezeu

Răscumpărați vremea

Încercarea
credinței voastre

Reabilitarea lui Petru

Femeia evlavioasă

Nr. 3 | 11

Iulie - Septembrie

Cuprins

3 Vremea examenelor

Sergiu Iorgulescu

5 Reabilitarea lui Petru

Petre Bunescu

8 Răscumpărați vremea

Dumitru Cornilescu, traducere Petru Ion

10 Îl iubim fără să-L fi văzut

Teodor Popescu

12 Prezența lui Dumnezeu

Mihai Socoteanu

14 Încercarea credinței voastre

Daniel Dumitrescu

17 O cale nespus mai bună

Nicolae Vlaicu

19 Femeia evlavioasă

Emanuel Vilciu

24 Adâncă Ta, iubire

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Petre Bunescu, Daniel Dumitrescu,
Ion Petru, Mihai Socoteanu,
Ortansa Stângă, Emanuel Vilciu,
Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 3 /2011, Iulie - Septembrie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București

Email: ber@rdsmail.ro

www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Vremea examenelor

Elevi, studenți, părinți și bunici am pășit din nou în această primă lună a verii în atmosfera tensionată a examenelor de tot felul. Dorim să transmitem și pe această cale tuturor celor care mai au încă de susținut diferite examene în această sesiune de vară că suntem aproape de ei și că ne rugăm ca Domnul să le dea putere de muncă și concentrare, astfel încât notele bune obținute să fie un prilej de bucurie și de laudă pentru Domnul, dar și o bună mărturie creștină față de colegi și profesori.

Dar nu numai elevii și studenții sunt în examen. Biserica Domnului de pe întregul pământ trece și ea prin diferite examene, într-o „sesiune“ prelungită și neîntreruptă de aproape două mii de ani. În urma acestor examene, copiii lui Dumnezeu sunt întăriți în credința adevărată. Ei rămân statornici în persecuții de tot felul sau dau pe față minciuna celor care îmbracă haina unei forme de evlavie peste dorința de câștig mârșav.

Iată doar trei exemple de astfel de „examene“ despre care s-a scris recent în mass-media creștină, și nu numai:

Iranul este o țară islamică de orientare șiiită, recunoscută pentru ura exprimată deschis față de Israel. În această țară au avut loc în ultimele luni mai multe atacuri și campanii împotriva creștinilor.

Creștinii din Iran, în special cei care s-au convertit recent de la islamism la creștinism, se confruntă deseori cu forțele de securitate iraniene, dar, în

ciuda tuturor persecuțiilor și măsurilor luate împotriva lor, oamenii primesc cu bucurie credința în Domnul Isus, chiar dacă viața de creștin în această țară este foarte grea.

Extinderea creștinismului și numărul tot mai mare de tineri care devin urmași ai Domnului Isus Cristos sunt realități cotidiene pe care clericii republicii islamice din Iran le privesc cu multă îngrijorare. Potrivit unor rapoarte de știri ale Agenției Creștine de știri „*Mohabat News*“, Sobhani Ayatollah, un cleric influent din provincia Khoarasan, a avertizat în cadrul unei întâlniri recente a clericilor islamiști că „*activitățile creștinilor sunt în creștere, iar numărul celor convertiți numai în orașul Neyshabour, Iran, este de 600 de persoane*“.

Într-o altă țară din Asia, o femeie a fost bătută și dată afară din casă pentru că a refuzat să se închine la idoli. Dhanishta Jode

este o femeie creștină în vârstă de 30 de ani, a cărei familie urmează o religie tradițională specifică acelei regiuni din Asia. Diferențele dintre credința în Domnul Isus a acestei femei și religia familiei ei au ieșit în evidență și au dus la un conflict violent atunci când o rudă de-ai lor a murit. Ritualul de înmormântare

cerea ca fiecare dintre cei prezenti să se închine înaintea idolilor familiei. Dar Jode a refuzat și atunci soțul ei a bătut-o foarte rău. Un martor a declarat că rudele lui Jode au sărit și ele și au bătut-o. Soțul ei a dat-o afară din casă, iar părinții ei s-au temut și nu au vrut s-o primească pe Jode în casa lor, așa că aceasta a rămas pe drumuri.

Păstorul bisericii din care făcea parte Jode, împreună cu un grup de creștini s-au rugat pentru ea și au hotărât să facă o vizită la casa acestui bărbat. Acest grup de creștini la care s-au alăturat și alte persoane necreștine l-au ajutat pe acest om să înțeleagă că familia lui nu are niciun folos din faptul că el și-a alungat soția din casa. Dumnezeu a schimbat inima bărbatului și Jode a fost reprimată acasă. Acum, soțul chiar o sprijină în acțiunile ei și o încurajează să rămână puternică, în ciuda opoziției familiei lor.

Biserica în examenul persecuției se consolidează și se înmulțește. Este un principiu verificat în mod repetat în istoria de două milenii a Bisericii.

Dar examenele Bisericii nu sunt doar de natură violentă și nici localizate numai în zone predominant necreștine.

Pastorul american Harold Camping a fost un personaj foarte prezent în presa din ultima perioadă, fiind cel care a prezis că sfârșitul lumii va avea loc la o dată precis calculată de el. Bătrânul predicator, în vârstă de 89 de ani, și organizația religioasă pe care o conduce, Family Radio, au anunțat că sfârșitul lumii vine la 21 mai 2011. Multă lume a crezut că acest lucru se va întâmpla la această dată. „Profetul“ american a mai prezis și un cutremur devastator cum n-a mai fost până acum pe pământ, care va lovi întreaga lume, după socotelile lui, exact la 7.000 de ani de la potopul descris în Biblie. Aceste mesaje au apărut pe panouri publicitare din întreaga lume, inclusiv în România.

Din momentul în care a anunțat că sfârșitul lumii va sosi, Camping a început să adune donații de la credincioșii din întreaga lume. Conform presei internaționale până la 21 mai,

data anunțatei apocalipse, a fost strânsă în conturile Companiei Family Radio o sumă de aproape cincizeci de milioane de dolari. Afacerea „Apocalipsa“ a fost extrem de profitabilă.

Întrebat de jurnaliștii de la „The New Yorker“ ce va face dacă sfârșitul lumii nu va veni, foarte sigur pe el, a afirmat din nou că este convins că acest lucru se va întâmpla. „Se va întâmpla! Dumnezeu nu se joacă. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la o asemenea întrebare!“ Sfârșitul lumii însă nu a venit la data hotărâtă de Harold Camping, iar el nu mai este de găsit. **Profetul mincinos s-a ascuns!** Apropiatii pastorului și soția sa au precizat că acesta nu va face nicio declarație deoarece este uluit și nu înțelege de ce nu a avut loc sfârșitul lumii. Postul său de radio difuzează muzică religioasă și sfaturi, toate înregistrate înainte de 21 mai.

În mod evident „Apocalipsa lui Camping“ a fost doar o înșelăciune deșteaptă, în urma căreia „profetul“ american s-a îmbogățit cu o sumă fabuloasă.

Lumea fără Dumnezeu probabil că a tras deja concluzia că Apocalipsa este doar o poveste care, dacă ești deștept și știi s-o manipulezi, poate să-ți umple conturile bancare cu sume uriașe. Cumplită rătăcire!

Care este răspunsul de notă maximă la acest examen? Biblia ne învață în mod explicit că Domnul Isus va reveni pe pământ și toate evenimentele descrise în cartea Apocalipsa se vor împlini. Când? „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.“ (Evanghelia după Matei 24:36)

Orice examen al credinței poate fi pregătit și promovat cu notă maximă folosind ceea ce „este scris“!

Reabilitarea lui Petru

Ioan 21:1-2

Capitolul acesta, care încheie Evanghelia scrisă de Ioan, „ucenicul pe care-l iubea Isus“ (v. 7), ne ajută să înțelegem lămurit cum se manifesta dragostea Domnului Isus față de ucenicii Săi, „până la capăt“ (cap.13:1). Domnul Își încheiase lucrarea la cruce, jertfa Lui era primită de Tatăl prin faptul că-L înviase din morți și ar fi fost normal – în înțelegerea noastră omenească – să ajugă degrabă la Tatăl Său, în ceruri. Și, cu toate acestea, El mai are de lucru pe pământ. Trebuie să se arate viu ucenicilor de mai multe ori, apoi altor apropiați, inclusiv „la cei peste 500 de frați deodată“, cum spune

apostolul Pavel în 1 Corinteni 15:6.

Un loc aparte în aparițiile Domnului Isus după înviere îl deține împrejurarea istorisită de Ioan în acest capitol și, cu ajutorul Domnului, vom încerca să medităm mai în detaliu asupra sa. Să vedem pentru început cadrul acestei împrejurări. **Șapte ucenici, dintre cei unsprezece, sunt împreună în zona lor natală:** Marea Tiberiadei sau Lacul Ghenezaret, în Galileea. Deși Domnul Isus li se mai arătase viu de două ori, se pare că ei încă erau confuzi cu privire la rostul lor, la drumul Mântuitorului de acum înainte, la venirea Împărației Sale etc. În această situație,

se pare că statutul lor anterior, de ucenici ai Domnului, se încheie și – în lipsă de altceva – ei se întorc la vechea preocupare: pescuitul. Trăiseră alături de Învățătorul câțiva ani, își făuriseră o vreme gânduri de mărire în Împărăția ce credeau că va fi instaurată atunci, trec prin negura arestării, judecării și condamnării la moarte a Domnului, vor urmări îngroziți patimile, moartea Sa, punerea într-un mormânt a trupului Său fără viață... Vor auzi despre învierea Sa – prin istorisirea Mariei Magdalena, li se va arăta în ziua învierii, apoi când este și Toma, și totuși pentru ei lucrurile nu erau pe deplin deslușite. În neliniștea și zbuciumul lor vor găsi o „ieșire“: să meargă împreună cu Petru la pescuit! Nu știm de unde au găsit repede o barcă și unelte de pescuit deoarece ei abandonaseră demult această îndeletnicire. Evanghelistul Luca ne spune că atunci când Domnul Isus îi va spune lui Petru că va fi pescar de oameni „*ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El*“ (Luca 5:11). Oricum, găsesc o soluție de a ieși din acest impas, pentru că omul are mereu propriile mijloace la îndemână!

Pe un alt plan este **preocuparea Domnului Isus de a pregăti o mână de oameni, cărora să le încredințeze turma Sa**. Pentru acest scop i-a ales ca ucenici, i-a învățat atatea lucruri despre Împărăția lui Dumnezeu, i-a trimis să vestească Evanghelia la oile pierdute ale casei lui Israel, i-a chemat să fie „*pescari de oameni*“, le vorbește despre moartea, îngroparea, dar și despre învierea Sa... iar acum privea la ucenicii Lui dezorientați, tulburați, neliniștiți și va ieși din nou înaintea lor. De ce? Ca să le încredințeze slujba Împărăției.

În sfârșit, în acest cadru general, Petru are o situație

aparte. Cred că era cel mai frământat dintre toți. Era greu apăsător de vinovația lepădării lui de Mântuitorul. A plâns cu amar chiar atunci, a stat mai departe de piciorul crucii, s-a întors la Ierusalim cu ceilalți ucenici, dar Petru va fi din ce în ce mai zbuciumat. Îl întâlnise și el pe Domnul după înviere și Petru încă nu se eliberează de povara inimii lui. Ce greu trebuie să fi fost pentru acest ucenic iubit al Domnului Isus! Întâlnirea de la Marea Tiberiadei are în esență un singur scop. **Domnul Isus va sta de vorbă personal cu Petru și-l va convinge de reabilitarea lui.**

Acum să privim mai în detaliu aceste lucruri. Pe Marea Tiberiadei se repetă o istorie relatată de evanghelistul Luca în capitolul 5. Ucenicii n-au prins atunci pește, deși s-au trudit toată noaptea. Când Domnul Isus – după ce predicase Evanghelia mulțimilor – îi poruncește lui Petru să deparțeze corabia de țarm și să arunce mreșile, acesta se

supune: „...*dar la cuvântul Tău, voi arunca mreșile*“ (Luca 5:5). Vor prinde mulți pești și această

minune îi va înspăimânta, iar Petru va spune: „Doamne, pleacă de la mine căci sunt un om păcătos.“ (Luca 5:8). Va primi un răspuns uimitor: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.“ Ucenicii vor abandona pescuirea și toate uneltele și vor merge cu Domnul Isus până la capăt. Și acum? Revin la vechea lor meserie? Dar istoria se repetă și toată noaptea se vor osteni în zadar. Nimeni nu face legătura între situația prezentă și cea din trecut. O inimă confuză, neliniștită, fără țintă nu mai distinge reperele spirituale, nu mai vede mâna Domnului. La circa 100 de metri de ei se află, în acest timp, chiar Domnul Isus. „Dimineța, Isus stătea pe țărm; dar ucenicii nu știau că este Isus.“ (versetul 4). Din context putem înțelege că Domnul Isus era deja pe țărm, înaintea dimineții. În versetul 9 ni se relatează că Domnul Isus pregătise pentru ei toți masa, micul dejun. Acestea n-au apărut din senin. Domnul nostru S-a preocupat să strângă lemne, să facă focul, să aducă pești și pâine, să pregătească masa pentru ei toți. Când pe țărm totul este gata, El intră în vorbă cu ucenicii Săi. Poate că privise ore în șir la truda lor, la stăruința lor zadarnică de a prinde ceva. Și constată Mântuitorul și de această dată că până nu se epuizează energiile omenești – care nu aduc niciun folos – ucenicii nu vor aștepta ajutorul Domnului. În ce sens? Când erau cu El, ucenicii au fost învățați să se roage și să ceară inclusiv pâinea, hrana de fiecare zi. Și, după rezultatul trudei lor, înțelegem că această rugăciune n-a fost rostită de niciun ucenic. Ce trist! Aceștia suntem și de atâtea ori uităm că „*despărțiți de El nu putem face nimic*“ (Ioan 15:5).

Zorii zilei îi fac să vadă un „străin“ pe țărm care intră în vorbă cu ei, care-I întreabă dacă au ceva de mâncare. Și „străinul“ este flămând? De unde să-I dea ceva, dacă nici ei, șapte oameni destoinici, nu aveau măcar un pește! Vor răspunde,

probabil, iritați și obosiți un scurt „nu“. „Străinul“ nu le cere de mâncare, ci le dă o poruncă: „*Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi.*“ Câtă asemănare cu ce se întâmplase altă dată, când Domnul Isus le poruncise să arunce în mare mreжіle pentru pescuire (Luca 5:4) și acestea se umpluseră de pești!

Găsim însă un lucru încurajator în purtarea ucenicilor: ascultă de glasul „străinului“. Abia după ce văd minunea acestei pescuiri, Ioan, ucenicul iubit de Domnul, va recunoaște: „*Este Domnul!*“

Câtă bucurie putem citi în cuvântul lui Ioan! Ce ușurare în inima ucenicilor! Ce emoție în atitudinea lui Petru! Domnul a venit din nou la ei. Îi caută... Ce le va spune? Încotro vor merge? Ce sens va avea în continuare viața lor? Câte asemenea posibile întrebări nu vor fi avut ucenicii în acele clipe?

Va urma

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite - pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România - ale pionierilor trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu sau Emil Constantinescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Răscumpărați vremea

Efesenii 5: 16

Un proverb folosit adesea de oamenii acestei lumi spune: „*Timpul înseamnă bani*“. Și trebuie să recunoaștem că, în esență, această afirmație dezvăluie un adevăr profund. Interpretarea care ar fi mai inspirată este însă timpul înseamnă valori câștigate sau pierdute.

Timpul este cel mai valoros dar dat de Dumnezeu nouă. Dar, atenție! El este irecuperabil. Orice minut care se scurge din viața noastră trecătoare nu se mai întoarce niciodată.

Apostolul Pavel cunoștea această valoare mare a timpului și avea clară noțiunea valorificării acestuia, iar faptul aceasta nu îl lasă indiferent, dimpotrivă, aceasta îi aducea un plus în conștiința lui privind obligația pe care el însuși o avea în a sluji Domnului Isus, slujbă la care fusese chemat în mod special.

Domnul Isus Însuși a reprezentat pentru ucenicii Lui imaginea cea mai pregnantă din acest punct de vedere. Evangheliile ne-au lăsat dovezi scrise care confirmă pe deplin acest lucru. El se scula dimineața foarte devreme pentru a se ruga. Apoi, în ciuda arșiței soarelui

oriental, care dogora în teritoriul unde a trăit în trup Domnul nostru, El era neobosit, mergând și predicând oamenilor Evanghelia. Misiunea Lui era de fapt să dea speranță celor deznădăjduiți. Iar la capătul unei astfel de zile pline de efort, atunci când ar fi trebuit să aibă liniște pentru a se odihni, Cuvântul spune despre El: „...*mulți oameni veneau la El și El îi ajuta...*“ Nu respingea pe nimeni chiar dacă veneau la El în timpul nopții. Timpul era prețios pentru Domnul Isus!

Felul în care Domnul Isus valorifica timpul a avut în mod vădit un efect mobilizator în viața apostolului Pavel. Numai pe baza acestui mod eficient de folosire a timpului pe care apostolul și-l însușea a putut el să spună: „...*n-am încetat noaptea și ziua să vă îndemn cu lacrimi, pe fiecare dintre voi...*“. De o astfel de dăruire nelimitată era capabil numai un om care cunoștea valoarea timpului. Iar Apostolul Pavel a fost unul dintre acești oameni. Cum stau lucrurile din acest punct de vedere cu noi? Ce facem noi cu timpul nostru? Aceiași oameni care, pe de o parte, rostesc sloganul: „*Timpul înseamnă*

bani“ se manifestă în viața practică atât de superficial și ignoră atât de mult acest sistem de gândire. Și nu rareori, din ignoranță, astfel de oameni ajung la faliment. Putem extinde acest fel de gândire pe plan spiritual? Putem învăța, desigur, privind la situațiile prin care trec copiii acestei lumi. Să recunoaștem că noi, copiii lui Dumnezeu, ne comportăm deseori la fel, sau chiar mai nepotrivit, ca și cum timpul ar fi cea mai neimportantă noțiune sau chiar ca și cum timpul nu ar exista. Cât de mulți oameni credincioși își irosesc fără rost timpul lor! Sunt printre noi mulți care nu discern esența vieții și de aceea își risipesc anii cu lucruri de nimic.

Fără să își facă din aceasta o problemă de conștiință, ei se strecoară prin viață zi de zi și nu observă cum, din timpul lor, ceas după ceas, zi după zi, an după an, se scurg în râul timpului irosit în zadar.

Sunt oameni care își programează cu minuțiozitate timpul, dorind să profite cât mai mult, dar orientându-l spre petreceri și evenimente păcătoase. Ei se tem de plictiseală. Mai apoi găsesc că ceea ce fac este ridicol și, din acest motiv, caută în permanență să improvizeze alte distracții. Există o altă categorie de oameni: cei care omoară timpul. Plini de amărăciune, ei luptă împotriva timpului, ca și cum acesta ar fi un vrăjmaș aprig, care trebuie omorât sau de a cărui putere trebuie să te aperi. Marcați de trecerea prea lentă a timpului, și aceasta pentru că nu au niciun țel în viață, ei doresc ca ziua să treacă cât mai repede. Și astfel, în iresponsabilitatea lor, oamenii trec împreună cu timpul. Apostolul Pavel, care prețuia atât de mult timpul, dându-i valoarea cuvenită, spune la un moment dat: „...**răscumpărați vremea!**...“ ceea ce este echivalent cu: „...**valorificați timpul!**...“. Este deci important pentru fiecare dintre noi să ne punem în mod temeinic și cu luciditate întrebarea: De ce

trebuie să răscumpăr vremea, ce înseamnă să valorific timpul?

Răspunsul la această întrebare poate fi diferit. Dar important este să înțeleg că timpul meu, trăit aici pe pământ, este valoros pentru că este decisiv pentru eternitate. Așa cum ne dezvoltăm în timpul de acum, așa vom fi în veșnicie. Caracterul meu creștin se formează aici pe pământ în viața pe care o trăiesc. Fiecare zi, indiferent dacă ea îmi aduce bucurie sau durere, trebuie să o privesc ca pe o zi în care are loc transformarea caracterului meu după chipul Domnului Isus. Dacă am gândi astfel, cât de altfel am vedea felul în care ne petrecem timpul! Cât de mult trebuie să prețuiesc și să mă bucur pentru fiecare minut care mi se oferă fiind conștient că această ofertă de Har îmi este acordată pentru transformarea caracterului meu. Fiecare zi ni se oferă ca o posibilitate de a ne deschide tot mai mult inima Domnului Isus și a practica părtășia personală cu El. Și aceasta pentru că El să ia ființă în mine și treptat să fiu transformat tot mai mult în chipul Lui. Maturizarea caracterului nostru creștin se realizează numai în timpul pe care îl trăim aici. Orice oră care trece și pe care nu o valorificăm pentru transformarea omului nostru lăuntric este pierdută pentru totdeauna. Viața este un minut în care se imprimă veșnicia. Punând ca bază a preocupării noastre la loc de cinste Cuvântul lui Dumnezeu, acesta ne va ține permanent în părtășie personală cu Domnul Isus. Astfel se va realiza transformarea caracterului nostru într-unul după chipul Lui. Iar atunci când Îl vom vedea vom fi ca El, fiindcă Îl vom vedea așa cum este.

Traducere de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.

Nota traducatorului:

Articol preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce“) nr. 6 din 6 februarie 1938 - Ländli - Elveția.

Îl iubim fără să-L fi văzut!

1 Petru 1.8

A fost un timp în viața mea când regretam că n-am trăit și eu pe vremea Domnului Isus, ca să-L fi văzut cum umbla din loc în loc și făcea numai bine, cum săvârșea minuni, să fi auzit ce cuvinte ieșeau de pe buzele Lui și să fi văzut mai ales suferințele Lui. Dar timpul acela a trecut, și acum nu mai am acel regret. Citesc Cuvântul lui Dumnezeu și parcă Îl văd pe Domnul Isus și lucrările Lui, parcă mă aflu și eu printre ascultătorii Lui.

În cuvintele sale, Petru spune că noi suntem foarte avantajați deoarece trăim într-o vreme în care ne putem bucura de Domnul Isus cu o bucurie negrăită și strălucită și Îl putem iubi fără să-L fi văzut. Și dacă așa stau lucrurile, bucuria noastră nu este mai mică decât a celor ce au trăit pe vremea Lui.

Putem să-L iubim. Dar în legătură cu acest fapt este nevoie să ne punem o întrebare: Îl iubim pe El sau iubim darurile Lui?

În epistola din Apocalipsa adresată de Domnul Isus Bisericii din Efes se amintesc multe lucruri bune pe care le aveau acei credincioși, dar se arăta și un cusur: părăsiseră „*dragostea dintâi*“. Și de aici a venit toată dărăpănarea care merge până în biserica din Laodicea. Tocmai de aceea punem și noi această întrebare: Îl iubim pe Domnul Isus sau iubim doar darurile Lui, adică mântuirea Lui, viața cea nouă pe care ne-a dăruit-o și atâtea altele? Să nu lăsăm să se răcească dragostea pentru El.

Se cade ca noi să fim ca niște logodnici care trebuie să se iubească din ce în ce mai mult între ei, nu să iubească darurile primite unul de la altul. De pildă, un tânăr, dorind să facă plăcere logodnicei sale, îi dăruiește o carte. Ea începe să citească din carte și într-atâta se cufundă în citit încât uită de logodnicul de lângă ea. „*Dar mai închide, dragă, cartea aceea!*“, îi spune atunci el. Iată o întâmplare care ne ajută să înțelegem ce înseamnă să iubești mai mult darurile Domnului Isus decât pe El Însuși.

Câteodată întrebarea care se cade să ne-o punem este dacă iubim mai mult lucrarea Lui decât pe El Însuși. Să privim la Marta și Maria! Marta iubea lucrarea Domnului Isus, căci Îi slujea. Maria însă Îl iubea pe El Însuși, căci stătea la picioarele Lui și-I sorbea cuvintele de pe buze; de aceea Domnul spune despre ea că și-a ales partea cea bună. Da, câte cineva poate să fie absorbit de lucrarea Domnului și, cu toate acestea, să nu-L iubească așa cum se cuvine pe El Însuși. Se poate așa ceva? Da. Câți n-au început să lucreze cu mare entuziasm, de ziceai că prăpădesc pământul, dar n-au iubit în totul pe Domnul Isus și, de aceea, de la un timp au început să obosească în lucrare și până la urmă au luat-o razna! Îl iubim pe El sau lucrarea Lui? Aici e aici. Aceste două lucruri nu se pot despărți prea mult totuși câteodată se mai pot despărți.

Drept este că nu sunt prea mulți harnici în

lucrarea lui Dumnezeu. Unele suflete trebuie împinse de la spate ca să lucreze ceva pentru Dumnezeu; altora însă trebuie să le spui să mai stea, să se mai retragă, ca să se mai încarce cu putere, prin citire, rugăciune și meditație. Lucrarea trebuie făcută, dar legătura cu Domnul Isus este mai scumpă decât orice lucrare pentru El.

Cei ce lucrează la răspândirea Evangheliei trebuie să-ți pună neapărat astfel de întrebări. M-au chinuit și pe mine astfel de întrebări. De multe ori m-am cercetat ca să-mi dau seama dacă apar în fața celor ce mă ascultă din dragoste pentru Domnul Hristos, iar

Îl iubim pe Domnul Isus sau iubim doar darurile Lui?

nu dintr-o simplă obișnuință. Aceasta este o întrebare adâncă și grea. Poate nu totdeauna am fost în stare să răspund în chip mulțumitor, dar întrebarea mi-am pus-o.

Noi Îl iubim pe Domnul Isus chiar dacă nu L-am văzut. Petru parcă ne invidiază pe noi, care avem acest avantaj că putem să-L iubim fără să-L fi văzut și fără să-L vedem. Despre sine și despre credincioșii din vremea sa Petru parcă vrea să spună celor ce le scrie: Pentru noi nu este greu să-L iubim și să-L prețuim, pentru că noi am trăit lângă El, L-am văzut, așa că nu este mare merit din partea noastră. Lucru mare este pentru voi, că Dumnezeu vă face în stare să-L iubiți fără să-L fi văzut și fără să-L vedeți.

Nota redacției:

Acest material fost preluat de fratele Horia Azimioara după stenogramele realizate la întâlnirile de studiu biblic susținute de fratele Teodor Popescu.

Omniprezența lui Dumnezeu este unul dintre atributele Sale. El este prezent peste tot și în același timp. Mîntea noastră, ca ființe finite, nu poate pricepe în profunzimea lui acest adevăr despre Dumnezeu Cel infinit. David surprinde într-un mod poetic inspirat și impresionant acest adevăr în Psalmul 139: 7-12. În viața de experiență creștină pot exista două situații paradoxale, contrare, când ne raportăm la conștientizarea prezenței lui Dumnezeu.

La nivel intelectual, doctrinar, suntem conștienți și credem că Dumnezeu ne vede,

este prezent în orice loc și cunoaște absolut totul. Sub aspectul însă al conduitei creștine, deseori acest adevăr nu își găsește aplicabilitatea și impactul dorit în viața noastră. Mai concis, putem crede cu mîntea atributul omniprezenței lui Dumnezeu, dar în viața practică, zilnică, același atribut este contestat când nu trăim conștienți că Dumnezeu este lângă noi și vede tot ce facem, spunem sau gândim.

Iacov fugea de fratele său Esau din Beer-Șeba spre Haran și ajunge la Betel unde are un vis în care i se revelează Dumnezeu Cel veșnic. În

acest loc, el face o afirmație plină de conținut: „*cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu nu am știut*“, *Geneza 28:16*. Da, Dumnezeu este prezent și noi deseori nu știm, nu trăim ca și cum El ar fi de față! În împrejurările noastre curente de viață, Dumnezeu este prezent, iar tot ceea ce facem cu cuvântul sau cu fapta să facem spre slava lui Dumnezeu, să-L onorăm pe El. Dacă am fi invitați la o recepție în prezența unor demnitari pământești, atunci am fi extrem de atenți la vestimentație, vorbire, gesturile noastre, care trebuie să corespundă unui protocol adecvat situației. Nu spun că viața noastră ar trebui să fie rigidă și marcată de norme, ci una normală, naturală, liberă, în care normalul înseamnă să-L onorezi pe Dumnezeu, care este de față, prin tot ceea ce faci, și atunci poți spune: „*cu adevărat Domnul este în locul acesta, știu acest lucru și viața mea se conformează acestui adevăr; proslăvind-L pe El prin ea!*“

Ucenicii s-au dus să prindă pește pe Marea Galileii (Ioan 21) după învierea Domnului Isus, dar noaptea respectivă a fost un eșec total. Când Petru înțelege că Cel ce era pe mal și vorbea cu ei era Domnul (versetul 7), și-a pus haina pe el și s-a încins. Conștientizarea prezenței lui Dumnezeu influențează inevitabil felul în care te îmbraci. Când mergi la școală, la serviciu sau în timpul liber, felul în care te îmbraci trebuie să-L onoreze pe Domnul pentru că este de față.

În Numeri 12 ni se prezintă acel incident în care Maria și Aron au vorbit împotriva lui Moise din pricina soției acestuia. Nu cred că au făcut-o într-o manieră publică, ci foarte probabil mai discret, dar aceasta nu atenua cu nimic gravitatea păcatului lor. Cuvântul adaugă în versetul 2: „*și Domnul a auzit-o*“. Cum așa? Unde era Domnul? Acolo! Erau Maria și Aron conștienți de prezența Lui? Nu! Dacă ar fi fost, nu l-ar fi vorbit de rău pe Moise. Ce lecție ne dă Cuvântul lui

Dumnezeu! Vorbirea noastră trebuie să fie plină de har și dreașă cu sare, fără marca firii vechi, conștienți că Dumnezeu este lângă noi, ne aude și suntem chemați să-L proslăvim pe El.

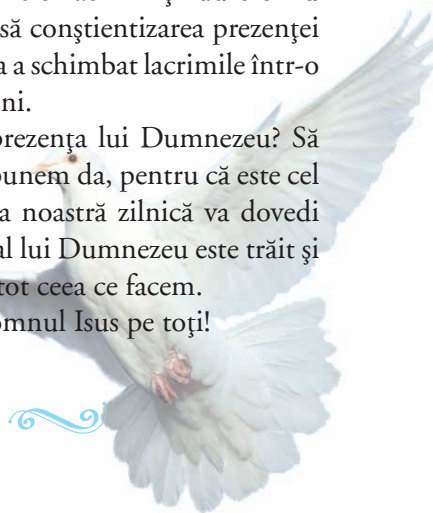
În Maleahi 3:16 ni se spune: „*Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul, Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat*“. Când doi credincioși vorbesc între ei, mai este Cineva care aude: Domnul! Această nobilă și sublimă prezență ne responsabilizează la o vorbire demnă, vrednică de un Împărat ca Domnul.

Doi ucenici mergeau spre Emaus, după învierea Domnului Isus, iar fața lor era marcată de tristețe (Luca 24:17). Cine era prezent lângă ei? Însuși Domnul Hristos! De ce erau triști? Pentru că nu conștientizau prezența lui Dumnezeu în viața lor, lângă ei. Desigur că viața pe pământ ne confruntă inevitabil cu momente în care gustăm tristețea, dar acestea trebuie să fie doar incidente trecătoare, care să nu schimbe dominanta normală a vieții noastre, care este bucuria. Conștientizarea prezenței Împăratului Împăraților cu și lângă noi este garanția bucuriei în viața noastră.

Maria stătea afară lângă mormânt și plângea. Avea o inimă sensibilă și iubitoare față de Domnul ei. Cine era prezent lângă ea? Însuși Domnul! Dar printre lacrimi și durere nu L-a recunoscut, însă conștientizarea prezenței Domnului lângă ea a schimbat lacrimile într-o bucurie fără margini.

Credem în omniprezența lui Dumnezeu? Să nu ne grăbim să spunem da, pentru că este cel mai ușor, dar viața noastră zilnică va dovedi dacă acest atribut al lui Dumnezeu este trăit și crezut de facto în tot ceea ce facem.

Așa să ne ajute Domnul Isus pe toți!

Încercarea credinței voastre

„Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc...” Tit 1:16

Cuvintele acestea au fost spuse de apostolul Pavel cu mulți, mulți ani în urmă, însă ele descriu foarte clar ce se întâmplă în țara noastră „creștină” astăzi, ele descriu foarte bine ce se întâmplă cu unii care sunt în Adunările creștine. Este clar că în versetul acesta apostolul Pavel vorbește despre învățători mincinoși însă și astăzi sunt atâția care se laudă că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, adică spun ceva, dar trăiesc altceva. *A tăgădui înseamnă a contesta o afirmație, a nu recunoaște ceva; a nega; a dezminți.* Asta înseamnă că *ei spun că sunt creștini, dar trăirea lor nu se potrivește cu mărturia lor.*

Și aici este primul lucru care trebuie subliniat:

1. Faptele tale fie tăgăduiesc (neagă), fie dovedesc că Îl cunoști pe Dumnezeu.

Oare de câte ori calea Domnului nu a fost

vorbită de rău din cauza unor fapte ale oamenilor care vorbesc, dar nu trăiesc? Sunt plini de teorie, dar când este vorba de practică eșuează. Oameni care practică imoralitatea, care trăiesc în păcat toată săptămâna, dar care duminică vin la Adunare pentru că este zi de închinare, pentru că așa este obiceiul. Faptele însă vor arăta dacă Îl cunoaștem sau nu.

Apostolul Pavel spune în Filipeni 3:18 - **Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos.**

Purtarea ta spune multe... Purtarea ta la școală, acasă, în firma în care lucrezi arată ceva.

Apoi, un al doilea lucru important:

2. Faptele tale arată fie ascultarea, fie neascultarea ta.

În Luca 6:46 găsim scris **De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!” și nu faceți ce spun Eu?**

Poți să te lauzi că Îl cunoști, poți să spui Doamne, Doamne!, dar să nu faci ce îți spune El.

Și aici e problema: **să știi, să spui anumite lucruri – dar să nu trăiești.** Oare câte lucruri îți cere ție Domnul Isus... și nu le faci. 1 Ioan 2: 3: **Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el.** - Arătăm că Îl cunoaștem atunci când facem ce spune El.

Un alt text ne arată această treagedie: adică, să spui Doamne, Doamne! și totuși El să nu fie Domn în viața ta.

Matei 7:15-23 - „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din

„Voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu.“

spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău.“ Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.“

Un text care ne spune multe. O parafrazare a acestui text ar suna cam așa: *Depărtați-vă de la Mine, voi cei ce ați pretins a fi ucenicii Mei, ce M-ați mărturisit ca Domn și totuși ați trăit ca și cum nu aș fi Domn, ca și cum nu v-am dat o lege pe care să o păziți!*

Cred că din aceste versete putem vedea trei lucruri care arată ce au oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu.

1. Omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu este omul care are o relație personală, reală, vie cu El.

Nu ai cum să spui că Îl cunoști și să nu ai o relație vie cu El. Vedeți textul: *Matei 7:22 - Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?“ Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.“*

Niciodată nu v-am cunoscut – adică voi nu ați avut nicio legătură cu Mine. O, da, ați spus: Doamne, Doamne! – N-am predicat noi, n-am cântat noi în cor... Niciodată nu v-am cunoscut.

Întrebarea se pune: te cunoaște Domnul Isus pe tine? Adică, ai tu o relație personală cu El? Farisei cu care Domnul a vorbit de atâtea ori se laudau că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Domnul Isus le-a zis:

„Voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu.“ Ioan 8:19. Ce cuvinte tari: voi nu Mă cunoașteți...

2. Omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu este omul care are roada în viața lui.

Matei 7:15 Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor.

Apoi Domnul ne explică, ne vorbește despre pomi care aduc fie roadă bună, fie roadă rea. Privește la viața ta, la felul cum te porți, la felul cum vorbești, privește la pasiunile inimii tale. Este Domnul Isus undeva acolo sau este El doar un accesoriu pe care ți-l adaugi vieții tale? Este El doar ceva de duminică? Te porți tu ca cei din lume, experimentezi tu aceleași

plăceri pe care lumea le experimentează, poți iubi păcatul și să găsești plăcere în el? Poți iubi rebeliunea și să găsești plăcere în ea? Atunci, puneți mari semne de întrebare dacă Îl cunoști pe Dumnezeu! „**Îți veți cunoaște după roadele lor.**“

Într-una din zile veneam la Adunare. Pe drum m-am întâlnit cu o soră. Mi-a arătat cerul. Era așa de frumos. Dar cum ne uitam noi așa spre cer, în partea stânga a drumului era un copac uscat, uscat. Sora mi l-a arătat: Hei, uite ce copac uscat! În dreptul unui cer frumos se vedea un copac uscat, fără niciun rod. Așa poate să arate și viața ta. Ca în aceea cântarea din cartea noastră de cântări Numai frunze și niciun rod.

„**Îți veți cunoaște după roadele lor.**“

Se vede roadă în viața ta? Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

3. Omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu este omul care face voia Tatălui.

Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.

Adică mărturisirea ta de credință în Isus Cristos nu are nicio valoare dacă tu nu trăiești în voia lui Dumnezeu? **Degeaba vorbești – dacă nu trăiești în voia lui Dumnezeu.**

„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.“

Care este dovada că cineva a devenit un creștin adevărat?

Dovada, modul în care poți avea siguranța că ești un creștin născut din nou cu adevărat este că îndeplinești ca stil de viață voia Tatălui!

Dacă îți permiți să te joci cu păcatul, dacă iubești lumea și lucrurile din lume, dacă

săvârșești fapte lumești, dacă eroii tăi sunt oameni din lume, dacă vrei să arăți ca ei și să te porți ca ei, dacă faci aceleași lucruri pe care le fac și ei, o, fii atent: există o șansă mare să nu-L cunoști pe Dumnezeu și să nu-i aparții Lui!

Ioan 8: 54 - Tatăl Meu Mă slavește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeu vostru; și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine; și dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi. Dar Îl cunosc și păzesc Cuvântul Lui.

Domnul Isus Cristos a spus asta: atunci când Îl cunoști pe Dumnezeu păzești Cuvântul Său.

Tu Îl cunoști pe Dumnezeu?

Omul care Îl cunoaște are o relație personală cu El pentru că El este un Dumnezeu real, viu. Omul care Îl cunoaște are roadă în viața lui și împlinește voia Tatălui, caută să Îi fie plăcut în orice lucru, împlinește, păzește Cuvântul Său.

Privind la viața ta și conștient că faptele tale dovedesc că Îl cunoști sau nu, conștient că faptele tale arată ascultarea sau neascultarea ta, Îl cunoști pe Dumnezeu?

O cale nespus mai bună

În capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel ne învață despre darurile Duhului Sfânt și încheie cu aceste cuvinte: „Umblați după darurile cele mai bune, și vă voi arăta o cale nespus mai bună.” (1 Cor. 12:31) Calea aceasta ne este arătată în capitolul următor, unul dintre cele mai frumoase capitole din Biblie, capitolul dragostei.

Citind cu luare-aminte acest capitol, nu se poate să nu vedem splendoarea însușirilor dragostei, dar noi suntem chemați nu doar să admirăm frumusețea dragostei descrise de Cuvânt, ci să o lăsăm să ne cuprindă și nouă inima, viața și experiența.

Pe această cale a dragostei a umblat Însuși Domnul și Mântuitorul nostru. De fapt, El Însuși a deschis-o. Până la jertfa de Sine de pe Golgota, atât de departe a mers El pe calea aceasta. Cu puțină vreme înainte de răstignirea Sa, a rostit în auzul ucenicilor Săi acele cuvinte memorabile pe care El le-a împlinit întocmai: „Nu este dragoste mai mare decât să-ți dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13).

Nu toți suntem chemați să fim predicatori, diaconi sau învățători de școală duminicală, dar toți suntem chemați să umblăm pe calea nespus mai bună a dragostei.

Dumnezeu ne oferă zilnic tot felul de oportunități de a ne arăta dragostea de

frați și iubirea de oameni. Deseori ne facem că nu le vedem și mergem nepăsători mai departe.

Călătoream odată cu autobuzul și, într-o stație, s-au urcat niște controlori care au surprins o tânără fără bilet. Sărmana fată! Cu lacrimi în ochi s-a rugat de ei s-o ierte, dar aceștia s-au arătat neînduplecați. Atunci mi-a trecut prin minte să-i plătesc eu amenda, dar nu m-a lăsat inima s-o fac. Nu sunt un credincios instărit, dimpotrivă, dar aveam atunci în buzunar chiar mai mult decât costa amenda aceea. O clipă m-am gândit la prețul nespus de mare pe care l-a plătit Domnul Isus pentru vinovăția mea, dar nici asta nu m-a ajutat să mă hotărâsc. Cred că Domnului Isus, dacă ar fi fost în locul meu, l-ar fi fost milă de fata aceea, dar eu, cel răscumpărat de El cu un preț așa de mare, n-am avut puterea s-o fac. Dumnezeu mi-a oferit prilejul să fac o lucrare în dragoste și poate să câștig un suflet, dar am eșuat în chip lamentabil și nu găsesc cuvinte să descriu cât de rău îmi pare. Părerea de rău m-a urmărit pretutindeni până în ziua când Domnul mi-a pus în mână o carte creștină în care am găsit un pasaj care mi-a adus multă mângâiere în suflet. Iată-l: *„În procesul savării tale vor fi momente când vei eșua. De aceea ai nevoie să știi și să înțelegi că Dumnezeu te iubește și este îndurător, răbdător și iertător față de tine. Este loc în dragostea Lui și pentru eșecurile tale!”* Un credincios mai hotărât decât mine a câștigat odată un suflet, un preot ortodox, nu cu o predică strălucită, ci cu o lucrare făcută în dragoste pentru care nu a cerut nicio plată. Rămânem uimiți de puterea de înrâurire a dragostei asupra oricărui suflet omenesc.

Cineva povestea odată despre o soră bătrână, nebagată în seamă de nimeni și despre care probabil că cei mai mulți nici nu știau să spună cum o cheamă. Această soră însă

rareori venea la adunare fără să aducă pe cineva. Nu știa prea multe din Cuvânt, nu avea nici darul vorbirii, dar știa să facă prăjituri și, mai mult decât atât... știa să iubească. Când vedea câte o străină în adunare o invita la ea acasă și, acolo, în timp ce o servea cu ceva delicatose pregătite de mâinile ei bătrâne, dar neobosite, îi strecura și câteva cuvinte de dragoste din partea Aceluia care și-a dat viața pentru noi pe crucea de pe Golgota.

Ce simplă și frumoasă este Calea Dragostei pe care suntem chemați să umblăm, pe urmele Aceluia care este întruchiparea desăvârșită a dragostei. Nu există o cale mai eficientă decât acesta pentru a câștiga un om pentru El. Ce au făcut unii mergând pe calea aceasta poți face și tu, oricine ai fi și oricât de puține daruri ai avea.

Dacă nu ai apucat încă pe calea aceasta și te îmbie alte căi care îți par mai bune, poate că pasajul următor, care mi-a încălzit și înflăcărat și mie inima, va avea același efect și asupra ta: *„Dragostea și bunătatea noastră trebuie să se reverse în valuri spre semenii noștri ca dragostea și bunătatea lui Dumnezeu care face să răsară soarele și peste cei buni și peste cei răi și trimite ploaie și peste cei dreپți și peste cei nedreپți!”*

El să toarne și în noi dragoste din dragostea Lui și cu această putere în inimi să pășim cu încredere pe calea dragostei pe care apostolul Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, o numește O CALE NESPUS MAI BUNĂ.

Femeia evlavioasă

(Am citit de curând într-o revistă creștină pentru femei cam care sunt preocupările unora dintre femeile care susțin că Îl cunosc pe Domnul. Vreau să le asigur pe surorile mele de credință că nu încerc să generalizez. Sunt convins că astfel de fenomene sunt mai degrabă izolate. Și totuși... Una dintre autoare povestea că stătea ore în șir în fața oglinzii, încercând să-și netezească zulfii rebeli și cârlionțați. Apoi a învățat, spunea ea, să se accepte așa cum e, cu zulfii ei cu tot. Alta relată despre profundul sentiment de vinovăție pe l-a încercat într-o seară când a mâncat cu poftă două gogoși, una după alta – o adevărată bombă calorică –, pentru că ea avea ambiția să-și păstreze silueta din adolescență. Drept pedeapsă, în seara aceea s-a privat de cină. Vedeți de ce lucruri de nimic au ajuns creștinii să se simtă vinovați? Și trebuie să vă spun că doamnele cu pricina depășiseră cu mult vârsta gărgăunilor. Erau căsătorite, aveau soți și copii. De aceea, ca o contrapondere la astfel de tendințe, vă propun câteva selecțiuni dintr-o predică a unui frate german mai în vârstă, care, prin simplitate, prin tonul sfânt și direct, prin bunul-simț cu care explică Biblia, mi-aduce aminte de Nae Ionescu, bătrânul adunării din Târgoviște. E. Vilciu)

O femeie greu de suportat

Citim din Proverbe 30.21-23:
„Trei lucruri fac să se răscoale o țară
(în germană s-a tradus cu: „fac să se
cutremure pământul“) și patru lucruri
nu le poate suferi: un rob care a început să
împărățească, un nebun care are pâine din

belșug, o femeie disprețuită care se mărită (în germană „o femeie imposibilă, greu de suportat care totuși găsește un bărbat“) și o roabă care moștenește pe stăpâna sa.“ (în germană: „o roabă care ia locul stăpânei sale.“)

Acestea sunt cele patru lucruri pe care pământul nu le poate purta, care îl fac să se cutremure de oroare. Să privim puțin la ultimul dintre ele.

O roabă care ia locul stăpânei sale... Imaginați-vă un om de afaceri respectabil, căsătorit, cu copii, care, bineînțeles, plătește și o secretară. Și de multe ori se întâmplă ca șeful să aibă o relație cu secretara lui. Interpretez corect acest verset? Nu-i așa că în felul acesta trebuie el înțeles astăzi?

Dar din ce motiv se întâmplă astfel de lucruri? Trebuie să ne punem această întrebare. Vedeți, eu călătoresc mult și adeseori, în avion, numi este greu să-mi dau seama că cei doi din

„Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele.“

fața sau din dreapta mea nu sunt soț și soție, ci un om de afaceri cu secretara lui. Ei merg împreună la aceeași clasă, mănâncă împreună, participă împreună la conferințe. E mult mai confortabil decât cu soția. Secretara îi slujește în adevăratul înțeles al cuvântului, face orice pentru el. E amabilă, întotdeauna binedispusă, are, în momentele-cheie, un sfat bun sau măcar un zâmbet, iar el, natural, răspunde cu multă recunoștință acestor atenții. Și pământul se cutremură din pricina acestei fărădelegi...

„O femeie greu de suportat care totuși se mărită“ - poate că acesta este motivul pentru care secretara ia locul soției. Bărbatul o duce mult mai bine alături de secretară decât alături de soție. Ea se îngrijește de el, îi planifică întâlnirile, îi împlinește toate tabieturile. E o

femeie de încredere, el se poate baza pe ea. Și atunci, bineînțeles că o va respecta, o va aprecia și va face orice pentru ea (Bărbaților, ce ziceți, dacă ați plăti același salariu soțiilor voastre, poate că și ele v-ar ține ca-n palmă!). Dacă vreți să mă credeți, eu nici măcar n-am știut până azi-dimineață că scrie așa ceva în Biblie. Soția mea mi-a arătat versetul privitor la roaba care ia locul stăpânei. Or, asta înseamnă că încă de acum trei mii de ani au existat situații în care fata în casă a devenit prima doamnă a gospodăriei. Un fenomen cu o asemenea vechime trebuie tratat cu toată seriozitatea!

Și e bine să ne punem întrebarea: îmi fac eu

datoria de soție? Îl înconjur eu pe soțul meu cu toată dragostea și amabilitatea de care sunt în stare? Sau sunt mai degrabă o femeie care, cu toanele și indispozițiile mele, am devenit greu de suportat? Nu te grăbi să dai vina pe neînfrânarea bărbaților. Eu nu vorbesc aici despre o curvă, care atrage atenția asupra

trupului ei, ci despre o colegă de birou, despre o secretară, care știe să-l facă pe bărbat să se simtă important, apreciat...

O gospodină ireproșabilă

Trecem la Proverbe 31.10-11: „*Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri*“

Chiar așa, bună întrebare! Cine mai găsește astăzi o femeie cinstită, harnică, gospodină, pricepută, nu una care nu știe decât să lase banii la McDonald's, pentru că ea habar n-are să gătească măcar o tocăniță? Despre prăjituri sau pâine de casă, ce să mai vorbim? A, în schimb știe să stea ore în șir în fața oglinzii, ca să se gătească și apoi să se admire!

Iar tinerii noștri, sărăcuții la minte, nu aleargă decât după cele cu bujori în obrăjori! Acest lucru mă întristează și mă preocupă: tinerii care nu caută decât frumusețea exterioară! Cele mândre, cele care caută să atragă, cele care se expun nu duc lipsă de admiratori. Dar pentru cele cinstite, la locul lor, pentru cele care știu să facă ceva nu aveți ochi, fiii mei? Sau așa ceva nu mai există?

O, dragele mele surori, Biblia vorbește despre o femeie cinstită, de nădejde, îndemânică, preocupată de copii și de soț, care face din casa ei locul cel mai frumos de pe pământ, care nu glumește cu ordinea și cu igiena, iar dacă intri în baia ei, nu te izbește o duhoare de pampersși folosiți!

„*Ea este mai de preț decât mărgăritarele...*“ Auziți, surorile mele? Auziți, fiicele mele? O astfel de femeie îmbogățește viața soțului, trage în sus familia, care în felul acesta nu duce lipsă de nimic. Unde poți găsi o astfel de femeie?, se întreabă cu preocupare mama împăratului Lemuel. Iar caracterizarea care urmează tot ei îi aparține: *ea este mai de preț decât mărgăritarele*. Știți ce înseamnă acest lucru? Că ea adaugă calitate și valoare vieții, în

toate domeniile ei, inclusiv în acela al relației intime. Fetele mele recent căsătorite, ați reținut? Bărbatul cu temere de Dumnezeu o astfel de soție își dorește, una care să-l susțină, să-l pună în valoare. Dar va găsi el ceea ce caută?

Frumusețea e trecătoare, dar purtarea deosebită

Frumusețea e trecătoare,

dar purtarea deosebită rămâne.

rămâne. Sigur, odată cu vârsta, o femeie începe să poarte urmele timpului: se zbârcește, se micșorează și ajunge până la urmă o bătrânică gârbovită. Nu mai este sprintenă ca altădată, când umplea casa cu energia ei. Dar știți de ce se întâmplă așa? Pentru că a născut o grămadă de copii, pentru că și-a sacrificat viața pentru soțul și familia ei. Noi, bărbații, de multe ori uităm acest lucru. Dacă mă gândesc doar la copiii pe care mi i-a adus pe lume, și nu pot să n-o respect și să n-o iubesc mai mult decât la tinerețe! Da, cu adevărat ea mi-a îmbogățit viața, iar copiii pe care ea mi i-a dăruit mă țin acum ca-n puf. De multe ori îi spun soției: „*Nu, draga mea, e prea mult, faci prea mult pentru noi! Noi o ducem mult prea bine! Mă tem că dincolo, în cer, nu vom mai primi nimic, de vreme ce aici am avut parte de atâtea binecuvântări!*“ Copiii noștri ne arată toată dragostea, fac totul pentru noi. Da, de multe ori zic: „*Draga mea, mă tem că îmi primesc toată răsplata aici. Ce-mi mai dorește inima și nu am?*“

Și toate astea pentru că am avut o soție bună, o mamă care și-a educat bine copiii, care s-a rugat cu ei, care i-a condus la Domnul, care l-a iubit pe soțul ei din toată inima. Și copiii fac toate lucrurile acestea ca mulțumire pentru mama lor.

O mamă înțeleaptă

Dragi surori, sunteți astfel de mame? Vă preocupă bunăstarea spirituală a copiilor voștri, astfel încât să nu permiteți niciun păcat în viața lor? Aici este secretul: să nu tolerați niciun păcat în comportamentul copiilor, iar dacă unul dintre ei nu alege calea cea dreaptă, atunci este pedepsit, disciplinat. Avem nevoie mai mult ca oricând de astfel de mame, care nu iau partea copilului vinovat, ci știu să-și disciplineze copiii, mame care și-au învățat

copiii să asculte de la prima chemare. Și dacă micuțul nu ascultă la prima chemare, femeia nu se enervează, nu începe să țipe, ci zice numai: „Eu nu mai spun nimic, dar diseară va vorbi tata cu tine!” Eu sper că avertismentul acesta este de ajuns ca să-l facă pe copil să se răzgândească – afară de cazul în care soțul nu mai este bărbat în casa lui.

Sigur, copilul e copil, trebuie învățat. Copilul nu se naște educat. Și la treizeci de ani tot necopt la minte este, nu-mi spuneți mie! Dar mama este datoare să-i arate unde greșește și să-l îndrepte, **nu să-i țină partea**. Aceasta este cea mai mare greșală pe care o puteți face în educația lor. O, inima unei mame este tare periculoasă! Sunt mame care, după o corecție sănătoasă aplicată de tata, se duc la copii, îi mângâie și le șoptesc dulce: „Iartă-l pe tata, dragul meu, n-a dormit prea bine azi-noapte și

acum e cam prost-dispus. Te rog să ai înțelegere!” Când tata spune ceva – că e bine sau nu e bine după părerea ta – copilul trebuie să asculte, cu excepția cazului în care părintele își trimite odrasla la furat. Atunci copilul trebuie să spună: „Nu, tati, Domnul nu îngăduie furtul sau minciuna!”

Sau – altă situație: fata a mai crescut, iar tatăl o roagă să-i curețe bocancii. Atunci mama, care crede ca este de datoria ei să-și ferească copila de orice muncă mai de jos, intervine și contramandază ordinul: „Nu, fata mea, nu trebuie să faci tu treaba asta!” N-ați întâlnit astfel de situații? Este aceasta o mamă duhovnicească? Nu-i de mirare că bieții copii abia așteaptă să plece din casa aceea în care părinții nu sunt una! Tata spune „albastru”, mama spune „verde”, iar micuțul rămâne buimac între albastru și verde! Sora mea, fii de partea soțului tău, nu de partea copilului! Citim în Proverbe 31.11,12: „Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine și nu rău în toate zilele vieții sale.” Ești o astfel de soție? Îl susții, îi ești alături, îi faci bine? Poate că dacă tu te-ai schimba, nici el n-o să mai bea, n-o să mai fie așa leneș, n-o să mai stea toată ziua în pat în timp ce tu nu-ți mai vezi capul de treburi. Da, poate că totul se va schimba dacă tu te schimbi prima! Dacă tu îi vei acorda toată încrederea! Domnește pacea lui Dumnezeu în inima ta? Pacea aceea care îți dă putere să nu-i mai întorci vorba, să nu mai comentezi!? Sau crezi că așa ceva nu e posibil? Crezi cumva că nu e posibil și nici de dorit ca o femeie să-și asculte soțul în toate? Dar atunci cum ai pretenția să te asculte pe tine copiii?

Și voi, tinerelor, cum vreți să aveți succes în căsnicie dacă până astăzi nu ați învățat să fiți ascultătoare? Mămica voastră nu v-a învățat ascultarea? Sau, dimpotrivă, v-a învățat să comentați spusele tatălui? La început tatăl te roagă ceva, tu îl repezi, atunci el strigă la

tine, după care intervine mama și vă acoperă pe toți... O, dar asta e o haită de câini, nu o casă de oameni! Ia treceți seara printr-un sat și o să vedeți cum vă latră toți câinii, luându-se unul după altul! Exact așa este și în familia ta când te-apuci să comentezi ordinele tatei. Și copiii abia așteaptă să plece dintr-o astfel de menajerie. Sunt sătui de lătratul de toate zilele!

O soție supusă

De multe ori femeile își motivează nesupunerea prin faptul că soțul e necredincios, că vorbește urât, că nu citește Biblia. Eu îți spun ceva, sora mea: nici eu n-aș citi-o dacă aș avea o soție ca dumneata!

În 1 Petru 3.1 stă scris: „*Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri*”; și acum, fii atentă, sora mea, „*pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul...*” - de aici rezultă că unii dintre soții aceștia *față de care este poruncită ascultarea* pot fi necredincioși! Dar, ți-ai găsit!

În loc să i se supună, sora noastră îi ține în fiecare seară câte o prelegere din Scriptură, îi vântură Biblia pe sub nas, îl dăscăleşte ca pe un copil andru și după aceea se miră că soțul tot nu vrea să audă de credință!

Vai, surorilor, și voi credeți că în felul acesta Îl slujiți pe Dumnezeu! Ia să citim mai departe versetul de mai sus: „...*să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor*“.

Vedeți ceea ce îi poate cu adevărat mișca? Nu cuvântul vostru, nu pisălogeala voastră, ci purtarea voastră. Dacă le veți fi supuse, dacă nu le veți mai da replica, dacă nu le veți mai arăta tot timpul că voi știți mai bine decât ei, atunci, da, aveți șanse să-i câștigați pentru Hristos. Chemarea voastră nu este să vă evanghelizați soții, ci să le fiți supuse! Să le îmbogățiți viața, să îi susțineți, să le fiți omul de încredere! Să faceți din propășirea familiei voastre principala voastră preocupare.

Vedeți ce simplu este pentru o soție să-și câștige soțul? Vi i-ați câștigat deja?

În chip de concluzie

Ați reținut, voi, soțiile tinere, care trebuie să fie principala voastră preocupare? Mi-aș dori să am suficient timp ca să-i pot vizita pe toți cei căsătoriți de curând – fără să mă anunț. Aș veni la voi pe la ora prânzului, dar să nu vă așteptați să bat la ușă! Aș intra în casă... și poate că din hol deja aș fi nevoit să fac pașii mai mari, ca să nu calc peste încălțăminte sau rufele înșirate peste tot. M-aș așeza la masă și aș aștepta să fiu servit cu o mâncare bună. „*A, frate, așa de tare m-a durut capul astăzi, că n-am putut face nimic. Și copilul ăsta care a pus casa cu susul în jos! Îmi pare rău! Dau o fugă la McDonald's să cumpăr ceva! Așteptați-mă, vin imediat!*“

Ce spuneți? Cine îmi dă voie să vin neanunțat în vizită?

Intri în casă – curat ca-n palmă! Te duci la baie – totul strălucește, ai putea chiar să bei apă din toaletă! Credeți că soțul unei astfel de femei s-ar putea uita după alta? Nu, el va spune: Eu am cea mai bună soție de pe pământ! Da, o femeie cinstită este cununa bărbatului ei!

Adânca Ta iubire

*Adânca Ta iubire,
Isuse-o preamăresc
Și pentru-a Ta jertfire,
Îți mulțumesc.*

*La cruce pentru mine
Chiar moartea ai gustat;
Acum eu cred în Tine
Și sunt iertat.*

*Neprihănit-ți sânge
A șters păcatul meu;
Prin Tine pot înfrânge
Îndemnul rău.*

*Ce mare bogăție
Mi-ai dat prin harul Tău;
De-aceea mă-nchin Ție
Cu tot al meu*